

PANUN pakinoita

OULUN KESÄYLIOPISTO avaa ovensa jälleen, nyt neljännen kerran. Niisanottu suuri yleisö ei ehkä monestikaan, osittain ei ehkä koskaan huomaa kuinka tärkeä laitos se sellainen kesäyliopisto oikeastaan on. Sitä paremmin sen sensijaan huomaavat ne, joiden on opiskeltava, halusta velvollisuudesta, yhden tekevää. Tähän ryhmään kuuluvat kansakoulunopettajat yhtäältä ja riippumatta siitä ovatko he ylioppilasopettajia vaiko muuta tietä pohjakoulutuksensa saaneita, toisaalta juuri ylioppilaat ja nuoret erikoisesti. Sankoin joukoin on opettajakuntaa joka kesä kertynyt kaukaisistakin maakunnan kolkista, laajalta ympäri koko Pohjois-Suomen, täydentämään tietojaan ja suorittamaan tarpeellisia arvosanoja. Näin on ollut joka kesä ja näyttää olevan tänäkin kesänä.

Alkaen viime kesästä, jolloin ohjelmassa olivat ensimmäistä kertaa niin saksan kuin latinan kielenkin exercitio-harjoitukset, kesäyliopisto on entistä enemmän kiinnostanut myös ensimmäisiä opiskeluvuosiensa taivalta via ylioppilaita, jotka aikovat tässä tai tätä myöhäisemmässä vaiheessa jatkaa yliopistollisia opintojaan. Kun samanaikaisesti Oulussamme suorittaa kesäkursiaan Oulun Opettajakorkeakoulun valvonnassa suuri joukko ns. poikkeuksellista tietä valmistuvia kansakoulunopettajia, osa

heistäkin ilmoittautuu kesäyliopistoon joko harjoituksia tai luentoja seurataksaan tai arvosanoja tai osatenttejä suorittaakseen. Koulukaupunkina Oululla ei enää ole lainkaan kesälomaa!

Ei mahda vieraallekaan kaupunkimme olla aivan mahdoton kesänviettopaikka näissä puitteissa ainakaan tiedonjanoiselle.

Kesäyliopiston keskuspaikan, NMKY:n läheisyydessä on vanha kunnan Ainolamme, joka kätkee valkeiden seinensä vilpoisaan suojaan mainion kirjaston rauhaisine lukusaleineen ja tutkimustyysijoineen, mainion maakunta-arkiston ja kaksi mainiota museota, Pohjois-Pohjanmaan entistä ehompaan uskoon saateen historiallisen museon ja Oulun luonnontieteellisen museon monine harvinaisuuksineen.

Miltä tuntuu sitten Oulu luontonsa puolesta! Nimimerkki tuntee itsensä jääviksi siinä asiassa, mutta rohkenee olettaa, että kaupungin siinä näissä avarissa maisemissa tekee vaikutuksen, enimmäkseen kai positiivisen. Toivottavasti positiivisen viihtyisyytensäkin puolesta! Kesäyö sellaisena kuin me sen tunemme, on tietysti tuttu kaikille pohjoisista maakunnista kokoon-tuville, mutta ei kaikille meren ja lakeuden äärellä. Jospa teki vaikutuksensa meikäläiseen kesämen Jyväskylän järviensa rannoilla ja näköalahrjuna juurella, kun sinne juuri kesäyliopistolaisena kerran 30-luvulla jou-

duin, niin miksi'käs ei tuntuisi virkistävältä! Pohjois-Suomen järvi- ja vaaramaisemien parista, saati tunturien takaa saapuvista tämä lakea, avara maisema!

Kesäyliopistosta tulee mieleen yliopistoasia yleensäkin ja pohjoissuomalainen yliopistoasia erikoisesti. Opettajakorkeakoulusta tässä jo mainittiin. Se aloittaa syksyllä toisen lukukautensa Toivottavasti alkaa kuulua kiireellistä uutta myös sen kouluista ja muista suojista. Muistuttamattakin kaikki muistanevat odotuksen ja jännityksen päivät ja vuodet. Kun opettajakorkeakoulun saimme, saimme osaksemme suuren luottamuksen. Varsinaisessa yliopistoasiassa odotetaan jännityksellä suoritettujen tutkimuksen tuloksia ja asiantuntijain lausuntoja. Ei nyt puhuta enempää tässä vaiheessa.

Kovalle ottaa. Sanat sopivat edellä olevaan, niinkuin myös seuraavaan. Lueskelin äskettäin Tammerkoski-julkaisua, joka on vilkkaasti toimivan Tampere-Seuran äänenkannattaja, on ollut jo kuudentoista vuotta. Se on kotiseutulehti nimenomaan Tamperetta varten ja pirteä onkin. Lehden kesänumeron pääkirjoituksen otsikkona ovat sanat »Ne korkeakoulujen haaveemme». Se on pureva kirjoitus jossa erikoisesti pääkaupunkia piss'ellään ei vain nuppineuloin ja nastoin vaan oikein äimien. Nakataan siinä tietysti hieman nivetalla pohjoissuomalaisiakin, mutta ei välitetä, kun samalla kuitenkin myöntävät, että tarvit-

seenhan sekin opettajakorkeakoulun ja korkeakoulun yleensä. Tämän tänne tulleen opettajakorkeakoulun lisäksi on Tampere haaveillut Yhteiskunnallisen Korkeakoulun siirtymistä Tampereelle, mutta turhaan. Sitten se on haaveillut eläinlääkärikorkeakoulua ja taas turhaan. »Jos konit ovatkin kauempana (Helsingissä), niin voidaanhan niitä kuljettaa tasavallan junilla ja kuorma-autoilla maaseudulta Helsinkiin.» Kätilöopistoakin haaveilivat, mutta Helsinki pitää senkin. Sitten haaveilivat lastentarhanopettajaseminaaria ja sen he saavat, toisen ja valtionkin välttämättömäksi myöntämän. Tampere itse perustaa sellaisen. Teknillisen oppilaitoksensa uutisrakennustöitä Tampere on turhaan odottanut. Kun ei kuulu, ryhtyy kaupunki itse teettämään uuden talon piirustukset. Pääpakinansa nimimerkki Tuulensuu päättääkin näin: »Niin korkeakoulunkin Tampere varmaan saa — jos sen itse perustaa.»

Mukava toteamus! Tuntien sympatiaa, eräänlaista osatoveruutta Tammerkosken kaupunkia kohtaan, onnittelien tamperelaisia siitä, että asuvat omatoimisissa kaupungissa. Mutta olemmeko me sitten kaikki näin vähäväkisiä, yhdessäkin, suuren pääkaupungin rannalla?

P a n u.